

- CONGRESUL AL X-LEA AL U.T.C.
- CONFERINȚA A X-A A U.A.S.C.R.
- A III-A CONFERINȚĂ NAȚIONALĂ A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Viitorul țării

Cu admirabil și impetuos avânt, România socialistă își continuă drumul ascendent pe toate planurile vieții sale materiale și spirituale. În acest trimestru final, înregistrăm, cu legitimă bucurie, efortul general de a îndeplini înainte de termen cincinalul 1970—1975. Deschidem largi porțile viitorului cincinal 1976—1980, cincinal al revoluției tehnico-științifice, titlu deosebit de frumos ce nu exclude, ci, dimpotrivă, implică, la cel mai înalt nivel de gândire și de creație, activitatea culturală și artistică.

Nimic nu poate fi mai îmbucurător decât constatarea că la progresul țării și propășirea poporului participă, în unanimitate, toate generațiile, de la primele detașamente ale pionierilor pînă la eroii muncii socialiste, veterani ai succesorilor care ne-au ridicat pe înălțimile de unde putem privi, cu seninătate, anii ce urmează. Sentimentul de robustă încredere în ziua de mâine ne este dat, mai ales, de generațiile tinere pe care Programul partidului le numește, cu admirabile cuvinte: „viitorul țării“! Într-adevăr, este un fapt, științific demonstrat, că tineretul reprezintă o puternică forță socială și constituie un factor demografic de cea mai mare însemnătate pentru creșterea poporului, a puterilor sale de muncă și de creație. Pornind de la premisa aceasta, partidul pune în centrul preocupărilor sale creșterea și educarea tineretului în spiritul celor mai înaintate concepții despre lume și viață. Masele de tineri sînt forțe active în opera de edificare a socialismului, prin vocația lor naturală, prin curiozitatea lor firească de a descoperi universul, lumea, țara, colectivul în care trăiesc. În același timp, tinerii sînt consumatori avizi de știință și de tehnologie modernă, de cultură și de artă. Ei sînt înzestrați cu un puternic — și, zi de zi, sporit — simț al participării și, deci, al răspunderii față de prezentul și viitorul societății, față de patrie, popor și partid, față de viitorul socialist și comunist al României. Organizații revoluționare, atît de importante, cum sînt Uniunea Tineretului Comunist, Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România și Organizația pionierilor, au funcții și roluri de cea mai înaltă semnificație socială și morală. Codul eticii și echității socialiste se impune ca document nelipsit în acțiunile educative, ca izvor al celor mai limpezi și eficiente principii de viață pentru întregul nostru popor, dar, în primul rînd, și cu absolută necesitate, pentru tineretul în care ne punem totalitatea încrederii și a speranțelor.

Am subliniat, întotdeauna, capacitatea teatrului de a fi o înaltă tribună de educație revoluționară, de modelare a conștiinței omului nou, de confruntare a experiențelor individuale de viață cu realizările artistice, cu expresia lor, riguroasă și, tocmai prin aceasta, creatoare. Un teatru, o literatură dramatică veritabilă, create sau apropiate de societatea socialistă sînt — și trebuie să fie, fără întrerupere — expresii ale stărilor noi psihologice și ale unei gândiri în plin proces de desăvîrșire, caracteristice celor mai tineri spectatori. Ele sînt chemate să dea satisfacție celor mai înaintate și mai nobile aspirații ale tineretului. Așa fel, ele se vor înfățișa ca rezultate firești ale dinamicii dialectice în care se înscrie progresul. Dar nu ne putem închipui nici o clipă că împlinirea acestor cerințe este de la sine înțeleasă, că ea se realizează prin simpla curgere a timpului, ca un fenomen de înnoire spontană. Este, firește, adevărat că generațiile tinere, sosite, pe rînd, la izvoarele artei și culturii, vor sorbi din seva creațiilor clasice, a celor mai frumoase opere din patrimoniul artistic național și universal. Este, însă, tot atît de adevărat că momentul istoric are exigențele lui, că mai cu seamă oamenii tineri întîmpină, în felul lor, în stilul lor, arta, pretinzîndu-î înaintea de toate, în încercarea ei de a transfigura realitatea, să nu desfigureze adevărul.

La fel cu publicul românesc actual, în ansamblu, publicul tînăr al teatrelor are o viziune proprie, revoluționară, progresistă, are un foarte profund și viguros simț critic. Nu se emoționează în fața „clîșeelor“ (literare și artistice), nu cedează în fața producțiilor mediocre. El revendică o creație artistică autentică, cu certe rezonanțe în universul lui sufleteș și în adîncul gândirii lui despre om, despre viață, despre societate, dobîndită și îmbogățită în anii aceștia. Ani în care o întregă generație a trăit cu intensitate etapele ei de formare, de la primele noțiuni despre viață pînă la participarea directă, intensă, la edificarea societății socialiste, cu multiple și complexe direcții de progres intelectual, moral și social.

În cercetarea obiectivă, cît mai atentă și amănunțită, a rezultatelor pe care le-a obținut arta spectacolului la noi în țară am avut nu o dată satisfacția de a împlети strîns laudele noastre sincere cu aplauzele spontane ale marelui public. Cel puțin în aceeași măsură, nu am ezitat să analizăm critic spectacolele fără miez sau inexpresive. Ne-am spus, în asemenea împrejurări, părerea, fără ocol, cu sentimentul de responsabilitate, obligatoriu pentru criticul de teatru, ca și pentru criticul de artă în general, care se simte angajat, în exercitarea datoriei sale profesionale, de a exprima judecăți de valoare, în lumina concepției noastre revoluționare despre artă și despre societate.

În procesul de selecție a valorilor, publicul de teatru și, cu atît mai mult, critica de teatru acordă o caldă prețuire talentelor tinere, talentelor ce prefigurează și asigură viitorul. Aceasta este o constatare, dar este, în același timp, și un puternic angajament pe care-l formulăm, atunci cînd, pretutindeni în România socialistă, în toate sectoarele de creație materială și spirituală, tineretul își afirmă, biruitor și plin de bucurie, prezența lui constructivă de viață revoluționară.